

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 czerwca 2023 r.,
sprawy **Ł. D.**
skazanego z 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 26 września 2022 r., sygn. akt II AKa 549/21
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 4 października 2021 r., sygn. akt IV K 58/21.

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Ł. D. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 24 kwietnia 2020 roku w P. Ś. w mieszkaniu przy ulicy (...) działając w bezpośrednim zamiarze pobawienia życia wielokrotnie ugodził K. Ł. nożem w okolice klatki piersiowej, brzucha, pachy lewej, szyi, przedramieniu lewego, łokcia prawego i kręgosłupa, powodując u niego obrażenia ciała w postaci licznych ran kłutych klatki piersiowej, w tym co najmniej jednej penetrującej do jamy opłucnej, licznych ran kłutych brzucha penetrujących do jamy otrzewnej, rany kłutej pachy lewej, rany ciętej szyi, rany kłutej przedramienia lewego, rany kłutej okolicy łokcia prawego i rany kłutej okolicy kręgosłupa Th-L, jednak zamierzonego celu nie

osiągnął z uwagi na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc medyczną, a w następstwie czego spowodował u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2. w dniu 24 kwietnia 2020 roku w P. Ś., działając wbrew przepisom ustawy, udzielił K. Ł. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 1 gram, tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z 4 października 2021 r., sygn. akt IV K 58/21 uznał oskarżonego Ł. D. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 1 części wstępnej wyroku, przyjmując iż działał w zamiarze ewentualnym, czym wyczerpał znamiona zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 148 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 14 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 8 lat pozbawienia wolności (pkt I). Nadto, uznał go za winnego popełnienia czynu z pkt. 2 aktu oskarżenia, z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na skazał go na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II). Na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. - w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. wymierzył oskarżonemu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa maseczki ochronnej jasnoszarej, maseczki ochronnej ciemnoszarej, dwóch kart plastikowych ze śladową zawartością substancji sproszkowanej oraz metalowej tacki ze śladową zawartością substancji sproszkowanej, przechowywanych w magazynie dowodów rzeczowych Sądu Okręgowego w G. pod numerem Drz [...] pozycjami 3, 5, 6, 7, zaś na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego K. Ł. nawiązkę w kwocie 30 000 zł. Rozstrzygnął również o dowodach rzeczowych oraz o kosztach sądowych.

Od wyroku tego apelacje wnieśli obrońca, prokurator i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Obrońca zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 167 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt. 3, § 1a i § 2 k.p.k. poprzez ustalenie okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a także poczynienia dowolnych ustaleń, pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a także nieprzeprowadzenie wszechstronnego postępowania dowodowego,
2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, a będący skutkiem obrazu przepisów postępowania, poprzez niesłuszne przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, w tym czynu polegającego na usiłowaniu pozbawienia życia pokrzywdzonego z zamiarem ewentualnym, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony wypełnił znamiona zarzucanych i przypisanych mu przestępstw.

W oparciu o te zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie II wyroku, ewentualnie o złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu za ten czyn oraz o zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I oraz wyeliminowanie z podstawy prawnej art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na bezzasadnym uznaniu, iż oskarżony Ł. D. działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego K. Ł., podczas gdy całokształt okoliczności zarówno podmiotowych jak i przedmiotowych ujawniony w toku postępowania przygotowawczego i sądowego, w tym w szczególności fakt, iż oskarżony posługiwał się nożem o długości ostrza około 25 cm., krzyczał „zabiję cię”, a nadto zadawał ciosy trzymanym w ręce nożem w ważne dla życia okolice

ciała pokrzywdzonego tj. klatkę piersiową i brzuch, świadczy o tym, iż działał on w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia K. Ł., a zamiaru swego nie zrealizował jedynie z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego;

- rażącą niewspółmierność orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary 8 lat pozbawienia wolności w następstwie nieuwzględnienia wysokiego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu wynikającego z rodzaju i rozmiaru naruszonego dobra, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, a w szczególności braku okoliczności umniejszających winę oskarżonego, warunków osobistych sprawcy oraz niedostatecznego uwzględnienia celu zapobiegawczego i wychowawczego kary, a nadto potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa;
- rażącą niewspółmierność orzeczonej w punkcie 2 wyroku kary 2 miesięcy pozbawienia wolności w następstwie nieuwzględnienia stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, a w szczególności braku okoliczności umniejszających winę oskarżonego, warunków osobistych sprawcy oraz niedostatecznego uwzględnienia celu zapobiegawczego i wychowawczego kary, a nadto potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony Ł. D. działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia K. Ł. i wymierzenie mu za czyn kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. kary 13 lat pozbawienia wolności, wymierzenie za czyn określony w art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 6 miesięcy pozbawienia wolności a następnie orzeczenie kary łącznej 13 lat pozbawienia wolności.

Apelację wniósł również pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który zaskarżył wyrok na niekorzyść w zakresie rozstrzygnięcia o karze i podniósł zarzuty rażącej jej niewspółmierności, braku orzeczenia o zakazie zbliżania się do pokrzywdzonego oraz o zakazie kontaktowania się z nim, a także rażącej niewspółmierności rozstrzygnięcia o nawiązce. Domagał się wymierzenia oskarżonemu za czyn z punktu I zaskarżonego wyroku kary 15 lat pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności, orzeczenia wobec

oskarżonego zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego na odległość nie mniejszą niż 200 metrów, jak również zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym na okres 15 lat, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W oparciu o zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 46 § 2 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na ustaleniu kwoty zadośćuczynienia rażąco zaniżonej, nieadekwatnej do stopnia i długotrwałości cierpień pokrzywdzonego oraz doznanego przez niego trwałego uszczerbku na zdrowiu, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie nawiązki w kwocie 60 000 zł.

Sąd Apelacyjny w K. po rozpoznaniu wniesionych w sprawie apelacji, wyrokiem z 26 września 2022 r., sygn. akt II AKa 549/21 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że co do jego pkt. I stwierdził, że oskarżony Ł. D. działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia K. Ł. oraz podwyższył wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 10 (dziesięciu) lat; uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt. III i rozstrzygnięcie z pkt. IV wyroku; na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie; podwyższył orzeczoną na rzecz pokrzywdzonego K. Ł. nawiązkę do kwoty 60 000 zł przyjmując, że została orzeczona za czyn z punktu I. W pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Od wyroku tego kasację wniosła obrońca skazanego, która zaskarżyła ten wyrok w całości i zarzuciła:

I. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji zasady swobody oceny dowodów, podczas gdy prawidłowa kontrola dokonana przez Sąd odwoławczy i analiza zgłoszonych przez obrońcę zarzutów winna prowadzić do stwierdzenia, iż Sąd I instancji przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, a prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego dokonana przy

uwzględnieniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, jak również zasady *in dubio pro reo* powinna prowadzić do konstatacji, że Ł. D. zarzucanych czynów nie popełnił i jego uniewinnienia, ewentualnie w zakresie I z czynów zmiany opisu czynu i wyeliminowania z podstawy prawnej przepisu art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k., co rozwinęto w uzasadnieniu;

II. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących braku rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść Ł. D., podczas gdy prawidłowa kontrola instancyjna winna doprowadzić do wniosku, że w niniejszej sprawie w odniesieniu do czynów przypisanych skazanemu istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego i w konsekwencji do uniewinnienia od zarzucanych mu czynów, ewentualnie w zakresie I z czynów zmiany opisu czynu i wyeliminowania z podstawy prawnej przepisu art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k., co rozwinęto w uzasadnieniu.

III. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. art. 433 § 1 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących poczynienia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych i w konsekwencji przyjęcie, iż Ł. D. popełnił zarzucone i przypisane mu czyny, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do wyprowadzenia powyższego wniosku, co rozwinęto w uzasadnieniu;

IV. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść Wyroku, a to art. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., 53 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 437 § 2 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważanie zarzutów odwoławczych w zakresie rażącej niewspółmierności kary łącznej, czego konsekwencją było podwyższenie wymiaru kary łącznej wymierzonej przez Sąd I instancji, co rozwinęto w uzasadnieniu.

W oparciu o powyższe zarzuty wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w K. Wydział II Karny z dnia 26 września 2022r. - sygn. Akt II Aka 549/21 i oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w G. Wydział IV Karny z dnia 4 października 2021 r. - sygn. akt IV K 58/21 oraz uniewinnienie Ł. D. od stawianych i przypisanych mu zarzutów, a ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w K. Wydział II Karny z dnia 26 września 2022r. - sygn. Akt II Aka 549/21 i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w K. Wydział II Karny do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w T. G. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Takie samo stanowisko co do wniesionej kasacji zajął pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że stosownie do treści art. 519 k.p.k. kasację można wnieść m.in. od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, zaś w myśl art. 523 § 1 k.p.k. może ona być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu rażącej niewspółmierności kary.

Pomimo, że od strony formalnej podniesione zarzuty spełniają wymogi przewidziane w art. 521 § 1 k.p.k., nie sposób nie zauważyć, że pod pozorem ich podniesienia skarżący w sposób nader ogólny kwestionuje ustalenia faktyczne dotyczące samego faktu popełnienia przestępstwa przypisanego w wyroku Sądu I instancji w pkt. I. Dotyczy to tej części zarzutu, w której podniesiono naruszenie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Rzecz natomiast w tym, że naruszenia tych regulacji możliwe były do podniesienia w kasacji jedynie w zakresie, w jakim doszło do oceny dowodów skutkującej przypisaniem oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym zamiaru bezpośredniego. Uzasadnienie kasacji nie wskazuje jednak w sposób rzeczywisty, w jaki sposób Sąd Apelacyjny w K. naruszył powołane

przepisy, poza ogólnym forsowaniem prezentowanej przez siebie wersji zdarzenia, co na etapie postępowania kasacyjnego nie może być skuteczne. Tak samo nie sposób uznać za zasadną tę część zarzutu z pkt. II kasacji, w którym obrońca podnosi naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy, jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, słusznie nie dostrzegł w sprawie nie dających się usunąć wątpliwości, a więc nie mógł zastosować powołanego przepisu.

W zakresie natomiast naruszeń art. 433 § 1 i 2 k.p.k., jakie zostały podniesione w kasacji, należy stwierdzić, że treść tego środka zaskarżenia w istocie nie wskazuje na rażące naruszenia wymienionych przepisów. Miałyby one miejsce, gdyby Sąd Apelacyjny w K. zignorował wszystkie lub część podniesionych zarzutów, co wskazywałoby na nierozpoznanie środka odwoławczego wniesionego przez obrońcę. Nic takiego jednak nie miało miejsca. Uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego, jakie sporządzono w niniejszej sprawie zawiera szczegółowe odniesienie się do zarzutów podniesionych przez wszystkich skarżących, w szczególności zawartych w apelacji obrońcy. Sąd Apelacyjny wywodził w uzasadnieniu, dlaczego niezasadny był zarzut błędnych ustaleń faktycznych, związany z zamiarem oskarżonego, wskazując zarazem na konieczność uwzględnienia zarzutu prokuratora, o odmiennym kierunku, wskazującego z kolei na błędne ustalenie zamiaru ewentualnego, podczas gdy istniały podstawy dowodowe pozwalające na ustalenie zamiaru bezpośredniego. Wskazał także, że podniesienie naruszenia art. 7 k.p.k. było nieskuteczne, gdyż obrońca jedynie polemizowała z wynikiem oceny dowodów Sądu I instancji, nie przedstawiła natomiast konkretnych powodów uchybienia kryteriom oceny dowodów wynikających z treści tego przepisu. Sąd Apelacyjny prawidłowo wskazał na okoliczności, z których zasadnie ustalono w I instancji charakter obrażeń ciała, jakich doznał pokrzywdzony, pozwalających na ustalenie realizacji znamion z art. 156 § 1 pkt 1 k.k., a także z których należało wnioskować w sposób prawidłowy o zamiarze oskarżonego, posiłkując się przy tym odpowiednim, adekwatnym dla sprawy, orzecznictwem.

Trafnie Sąd odwoławczy odnotował, że dokumentacja medyczna wskazuje zarówno na rozległość doznanych obrażeń jak i pośrednio na sposób działania oskarżonego, który zadał pokrzywdzonemu liczne ciosy nożem w newralgiczne dla

życia i zdrowia części ciała. Sposób i charakter zadanych obrażeń wyklucza przypadkowość w działaniu oskarżonego, co ww. sugerował w złożonych wyjaśnieniach. Według stanowiska tego Sądu dokumentacja medyczna i opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii korespondują z zeznaniami pokrzywdzonego K. Ł., który szczegółowo opisał zachowanie oskarżonego. Wskazane dowody są jednoznaczne w swojej treści i nie budzą wątpliwości w aspekcie ich rzetelności i wiarygodności. Z zeznań pokrzywdzonego wynika stanowczo i jednoznacznie fakt działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim pozbawienia go życia. Determinacja w działaniu oskarżonego, wyrażająca się nieustępliwością w zadawaniu ciosów, wyrażaniem wprost celu działania poprzez wypowiedziane słów cyt. „zabiję cię” oraz liczba zadanych ciosów i ich umiejscowienie, a także rodzaj użytego noża, wskazują na działanie z zamiarem bezpośrednim dokonania zabójstwa. W rozpoznawanej sprawie, zdaniem Sądu Apelacyjnego, kluczowe znaczenie mają okoliczności przedmiotowe czynu, czyli sposób działania oskarżonego, a w szczególności ilość zadanych przez niego ciosów nożem i ich umiejscowienie oraz wywołane nimi skutki. Nie sposób zatem zważywszy na te okoliczności było przyjąć, aby sprawca, a więc oskarżony, zadając tak wiele ciosów nożem w newralgiczne dla życia człowieka części ciała nie chciał dokonać zabójstwa. W szczególności, że wprost artykułował cel swojego działania. Jego nieustępliwość także wskazuje na działanie z zamiarem bezpośrednim zabójstwa. Uwzględniając te przytoczone treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie sposób było uznać, że Sąd odwoławczy uchybił wymogom rzetelnej kontroli instancyjnej. Przeciwnie, w sposób właściwy zostały ocenione zarówno okoliczności ujawnione na rozprawie głównej, które doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku, jak i zarzut wszystkich apelacji, w tym apelacji obrońcy oskarżonego. Nie sposób w tych realiach stwierdzić naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k., co sugerowała obrońca, a zwłaszcza naruszenie o charakterze rażącym, mogącym istotnie wpływać na treść zaskarżonego wyroku. Odnotować zresztą należy, że co do zasady jedno z podniesionych przez obrońcę uchybień zostało uwzględnione, jednak zarzut w tym zakresie nie był skuteczny, skoro doszło do konwalidacji tego uchybienia i prawidłowej konstatacji, że nie miało ono wpływu na treść

zaskarżonego wyroku. W konsekwencji oczywiście bezzasadne były zarzuty z pkt. I-III wniesionej przez obrońcę kasacji.

Chybiony jest również ostatni z podniesionych zarzutów, gdyż pod pozorem naruszenia prawa procesowego i materialnego, w jego treści kryje się jedynie zakwestionowanie wymiaru kary, orzeczonej finalnie w stosunku do skazanego. Zarzut ten został zatem skonstruowany jako naruszenie prawa wyłącznie w celu spełnienia formalnych wymogów kasacji. Jego rzeczywista treść wskazuje natomiast, że sprowadza się on do podniesienia uchybienia polegającego na rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, co jest niedopuszczalne wobec treści art. 521 § 1 k.p.k. *in fine*. W sytuacji niepodzielenia pozostałych zarzutów kasacji, ten ostatni zarzut musi być finalnie uznany jako zarzut samoistny, skierowany wyłącznie co do wysokości orzeczonej kary, nie zaś co do uchybień prawa, jakie potencjalnie mogą być związane z ukształtowaniem jej wymiaru. Konsekwencją tego jest stwierdzenie, że podniesienie tego zarzutu nie mogło skutkować jakąkolwiek ingerencją w treść zaskarżonego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt. I postanowienia, stosownie rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego w myśl art. 636 § 1 k.p.k. i art. 637a k.p.k.

[as]